

Llegenda del Castell de Subirats

Subirats

Ubicació

Comarca: Alt Penedès
Lloc/Adreça: Al castell de Subirats

Coordenades:

Latitud: 41.41163
Longitud: 1.74251
UTM Est (X): 394903
UTM Nord (Y): 4585216

Classificació

Número de fitxa 08273 - 134
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Sense accés
Ús actual: Simbòlic
Titularitat Pública
Autoria de la fitxa Oriol Vilanova
Data de registre de la fitxa: dj., 16/03/2006 - 01:00

Descripció

Segons aquesta llegenda, el castell de Subirats va ser construït pels àrabs, per organitzar la guerra contra els cristians. Els desgavells que patien els cristians eren tan greus, que el rei va decidir que calia apoderar-se de la fortalesa, així que va enviar-hi un poderós exèrcit que va lluitar durant molts dies, però no hi havia manera de fer rendir la fortalesa. Veient això, el rei va decidir anar al combat personalment, i va aconseguir apoderar-se del castell. Mostrant la seva magnanimitat, el rei va decidir alliberar els àrabs que tan valentament havien defensat la seva plaça; a tots, menys al seu rei. Per celebrar la victòria, el rei va fer una gran festa al mateix castell, i el rei àrab que estava tancat a la presó

del fons de la torre, sentint el brogit de la gatzara, s'estirava els pèls de la barba i jurar venjar-se del rei dels cristians.

Passat un temps va presentar-se a la cort del rei un jove àrab molt gentil i gallard, dient que havia fugit de terra dels musulmans perquè n'havia rebut molts desenganys i que, des d'aleshores, voldria servir els cristians i ajudar-los en la lluita contra els àrabs, ja que, com que els coneixia tan bé, els podria ser de gran utilitat.

El rei no va sospitar res i el va admetre al seu servei, ignorant que era el rei àrab del castell de Subirats, que s'havia afaitat la barba i s'havia desfigurat tant com havia pogut. En totes les batalles contra els musulmans, el fals servidor del rei hi va participar aconsellant-lo, de forma que el rei en va treure un gran profit i el tenia en gran estima.

El rei àrab gallard i gentil com era, va enamorar bojament a una de les dames més belles de la cort. En agraïment pels serveis prestats en batalla, el rei cristià va avenir-se al casament i l'àrab renunciava a la llei islàmica i es feia batejar. I així es va fer: va ser batejat a la catedral i el rei i la reina en foren els padrins. El rei estava tan content que va prometre a l'àrab donar-li el castell de Subirats com a present de noces, on es va convenir celebrar-hi el casament. I així, un bonic matí, va sortir de la ciutat un gran seguici format pel rei i la reina, els dos promesos i la flor i nata dels cavallers i dames de la cort, seguits de molts servidors i patges.

En la planificació de la sortida s'havia convingut que abans de pujar al castell, la comitiva s'aturaria per fer un bon berenar. L'àrab va subornar el cuiner del rei amb set monedes d'or, a canvi que aquest posés a la beguda del rei unes pols que donaven molta set. Al cap d'una estona, durant l'ascensió al castell, el rei va manifestar que tenia molta set. Immediatament, un servent va treure una copa d'or per anar a buscar aigua, però l'àrab va intervenir, dient que en un moment com aquell li corresponia a ell servir al rei, ja que el rei el servia també a ell. A més, també va dir que casualment ell coneixia una font que hi havia per aquelles contrades, que els patges no sabrien trobar. I amb aquesta excusa va agafar la copa i va separar-se del seguici.

Quan feia estona que ja no se'l veia, el rei i la seva gent van sentir un toc de corn molt fort i ferotge, i de sobte van veure sortir de tot arreu un eixam d'àrabs que estaven amagats, que van sembrar el caos i la confusió. Però el rei, exhortant els seus cavallers a la lluita, va desembeinar l'espasa i tots van entrar en ferotge combat contra els musulmans. Tot i ser inferiors en nombre, el rei i els seus homes van aconseguir derrotar els seus enemics.

Tothom estava molt content per la victòria obtinguda, excepte la pobra núvia, que plorava desconsoladament. Aleshores el rei li va dir que no plorés, que avui es casaria igualment, però no amb un àrab, sinó amb el més brau dels cavallers que havia lluitat en la batalla. I aquest cavaller no era altre que el jove Subirats, que es convertí en l'espòs de la bella dama.

Bibliografia

LLORAC I SANTÍS, Salvador (1988): "Subirats. Visió general d'un municipi de l'Alt Penedès". Ed. Ajuntament de Subirats, p. 289-290.